

960224-1

Tážeme-li se po pravdě, může to na počátku znamenat jen to, že se tážeme, co je společné všem pravdivým výrokům, všem pravdivým činům, vší pravdivé zaměřenosti atd. Ocítáme se zde ve stejné situaci, jako když se tážeme po tom, co je všem jazykům společné: může to být buď mluva (neboť každým jazykem se promlouvá), ale může to být také řeč (ve smyslu LOGU), neboť bez prostředí řeči by se nebyl býval mohl ustavit vůbec žádný jazyk. Tážeme-li se po „společném“, můžeme mít na mysli společnou vlastnost, která je všem uvažovaným partikulárním skutečnostem inherentní, anebo se tážeme po tom, k čemu se ony partikulární skutečnosti shodně vztahují, co však není jejich imanentní složkou ani vlastností, nýbrž k čemu se mohou vztáhnout pouze tím, že svou imanenci překročí, „transcendují“. Stará myšlenka participace tu nestačí, neboť předpokládá, že se skutečnost participující zčásti zmocňuje toho, co tak činí svým podílnictvím, tj. svým vlastnictvím.

(Písek, 960224-1.)